

UZASADNIENIE

A. Ś. (1) został oskarżony o to, że:

I. w okresie od co najmniej 03.06.2009r. do 02.12.2009r. w K. i innych miejscowościach na terenie kraju, działając wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi osobami i innymi dotąd nieustalonymi osobami, brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, mającej na celu popełnianie przestępstw przeciwko mieniu, w tym kradzieży z włamaniem samochodów różnych marek, paserstwa, przerabianie numeracji identyfikacyjnej samochodów, tj. o przestępstwo z art. 258 § 1 k.k.

II. w nocy z 3/4 czerwca 2009 r. w K., w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności, na którą został skazany za umyślne przestępstwo podobne, działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi osobami i innymi dotąd nieustalonymi osobami, po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń w postaci zamka w drzwiach przednich lewych i dostaniu się do wnętrza oraz uszkodzeniu wkładki stacyjki usiłował zabrać w celu przywłaszczenia samochód marki A. (...) o nr rej. (...) wartości 35.000 zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na niepokonanie dodatkowego elektronicznego zabezpieczenia, powodując straty w wysokości 2.000 zł na szkodę Ł. i A. Ł., tj. o przestępstwo z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 279§1 k.k. w zw. z art. 65§1k.k. w zw. z art. 64§1k.k.

III. w nocy z 3/4 czerwca 2009 r. w B., w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności, na którą został skazany za umyślne przestępstwo podobne, działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi osobami i innymi dotąd nieustalonymi osobami, po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń w postaci zamków i dostaniu się do wnętrza oraz uszkodzeniu wkładki stacyjki usiłował zabrać w celu przywłaszczenia samochód marki V. (...) o nr rej. (...) o wartości 23.000 zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na niepokonanie zabezpieczeń, powodując straty w wysokości 300 zł na szkodę M. K., tj. o przestępstwo z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 279§1 k.k. w zw. z art. 65§1k.k. w zw. z art. 64§1k.k.

IV. w nocy z 3/4 czerwca 2009r. w B., w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności, na którą został skazany za umyślne przestępstwo podobne, działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi osobami i innymi dotąd nieustalonymi osobami, po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń w postaci zamka w drzwiach zabrał w celu przywłaszczenia samochód marki V. (...) o nr rej. (...) o wartości 21.450 zł na szkodę M. S. i I. S., przy czym z popełnionego przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, tj. o przestępstwo z art. 279§1 k.k. w zw. z art. 65§1k.k. w zw. z art. 64§1k.k.

V. w nocy z 4/5 czerwca 2009 r. w Ś., w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności, na którą został skazany za umyślne przestępstwo podobne, działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi osobami i innymi dotąd nieustalonymi osobami, po uprzednim dokonaniu w nieustalony sposób włamania, zabrał w celu przywłaszczenia samochód marki V. (...) o nr rej. (...) o wartości 30.000 zł wraz ze znajdującymi się wewnątrz narzędziami w postaci wiertarki B., wiertarki udarowej, szlifierki kątowej oraz narzędzi stolarskich w postaci dłuta, hebli, zszywaczy, wiertel o wartości 2.000 zł, powodując straty w łącznej wysokości 32.000 zł na szkodę J. M., przy czym z popełnionego przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, tj. o przestępstwo z art. 279§1 k.k. w zw. z art. 65§1k.k. w zw. z art. 64§1k.k.

VI. w nocy z 9/10 czerwca 2009 r. w miejscowości G., gmina G., w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności, na którą został skazany za umyślne przestępstwo podobne, działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi osobami i innymi dotąd nieustalonymi osobami, po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń w drzwiach przednich lewych i dostaniu się do wnętrza oraz uszkodzeniu wkładki stacyjki zabrał w celu przywłaszczenia samochód marki A. (...) o nr rej. (...) o wartości 23.000 zł, powodując straty w wysokości 2.000 zł na szkodę H. L., przy czym z popełnionego przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, tj. o przestępstwo z art. 279§1 k.k. w zw. z art. 65§1k.k. w zw. z art. 64§1k.k.

VII. w nocy z 10/11 czerwca 2009 r. w S., w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności, na którą został skazany za umyślne przestępstwo podobne, działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi osobami i innymi dotąd nieustalonymi osobami, po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń w postaci zamka w drzwiach, zabrał w celu przywłaszczenia samochód marki A. (...) o nr rej. (...) o wartości 25.000 zł na szkodę A. Z., przy czym z popełnionego przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, tj. o przestępstwo z art. 279§1 k.k. w zw. z art. 65§1k.k. w zw. z art. 64§1k.k.

VIII. w nocy z 23/24 czerwca 2009 r. w B., w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności, na którą został skazany za umyślne przestępstwo podobne, działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi osobami i innymi dotąd nieustalonymi osobami, po uprzednim dokonaniu w nieustalony sposób włamania, zabrał w celu przywłaszczenia samochód marki A. (...) o nr rej. (...) o wartości 23.000 zł na szkodę J. S., przy czym z popełnionego przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, tj. o przestępstwo z art. 279§1 k.k. w zw. z art. 65§1k.k. w zw. z art. 64§1k.k.

IX. w nocy z 30 czerwca/1 lipca 2009 r. w miejscowości P., w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności, na którą został skazany za umyślne przestępstwo podobne, działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi osobami i innymi dotąd nieustalonymi osobami, po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń w postaci zamka w drzwiach przednich lewych oraz stacyjce, usiłował zabrać w celu przywłaszczenia samochód marki A. (...) o nr rej. (...) o wartości 38.000 zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na zadziałanie zabezpieczeń, powodując straty w wysokości 1.000 zł na szkodę G. P., tj. o przestępstwo z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 279§1 k.k. w zw. z art. 65§1k.k. w zw. z art. 64§1k.k.

X. w nocy z 30 czerwca/1 lipca 2009 r. w miejscowości P., w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności, na którą został skazany za umyślne przestępstwo podobne, działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi osobami i innymi dotąd nieustalonymi osobami, po uprzednim dokonaniu w nieustalony sposób włamania, zabrał w celu przywłaszczenia samochód marki P. (...) o nr rej. (...) o wartości 20.000 zł wraz ze znajdującymi się wewnątrz radiem i CD marki J. o wartości 300 zł oraz częściami samochodowymi w postaci zderzaków, masek, lamp, błotników, zawieszania o wartości 10.000 zł, powodując straty w łącznej wysokości 30.300 zł na szkodę G. P., przy czym z popełnionego przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, tj. o przestępstwo z art. 279§1 k.k. w zw. z art. 65§1k.k. w zw. z art. 64§1k.k.

XI. w nocy z 7/8 lipca 2009 r. w miejscowości J., w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności, na którą został skazany za umyślne przestępstwo podobne, działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi osobami i innymi dotąd nieustalonymi osobami, po uprzednim dokonaniu uszkodzenia wkładki stacyjki, usiłował zabrać w celu przywłaszczenia samochód marki V. (...) o nr rej. (...) o wartości 27.000 zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na niepokonanie fabrycznych zabezpieczeń, powodując straty w wysokości 500 zł na szkodę M. L., tj. o przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65§1k.k. w zw. z art. 64§1k.k.

XII. w nocy z 7/8 lipca 2009 r. w miejscowości J., w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności, na którą został skazany za umyślne przestępstwo podobne, działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi osobami i innymi dotąd nieustalonymi osobami, po uprzednim dokonaniu w nieustalony sposób włamania, zabrał w celu przywłaszczenia samochód marki S. (...) o nr rej. (...) o wartości 30.000 zł na szkodę A. i E. T., przy czym z popełnionego przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, tj. o przestępstwo z art. 279§1 k.k. w zw. z art. 65§1k.k. w zw. z art. 64§1k.k.

XIII. w nocy z 15/16 lipca 2009 r. w miejscowości P., gmina K., w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności, na którą został skazany za umyślne przestępstwo podobne, działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi osobami i innymi dotąd nieustalonymi osobami, po uprzednim dokonaniu w nieustalony sposób włamania, zabrał w celu przywłaszczenia samochód marki S. (...) o nr rej. (...) o

wartości 25.000 zł na szkodę T. Z. i M. Z., przy czym z popełnionego przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, tj. o przestępstwo z art. 279§1 k.k. w zw. z art. 65§1k.k. w zw. z art. 64§1k.k.

XIV. w nocy z 15/16 lipca 2009 r. w K., w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności, na którą został skazany za umyślne przestępstwo podobne, działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi osobami i innymi dotąd nieustalonymi osobami, po uprzednim dokonaniu w nieustalony sposób włamania, zabrał w celu przywłaszczenia samochód marki V. (...) o norweskim nr rej. (...) o wartości 35.000 zł wraz ze znajdującymi się wewnątrz telefonem komórkowym marki N. (...), skrzynką narzędziową, urządzeniem do przetwarzania prądu o wartości 1.100 zł, powodując straty w łącznej wysokości 36.100 zł na szkodę S. J., przy czym z popełnionego przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65§1k.k. w zw. z art. 64§1k.k.

XV. w nocy z 22/23 lipca 2009 r. w S., w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności, na którą został skazany za umyślne przestępstwo podobne, działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi osobami i innymi dotąd nieustalonymi osobami, po uprzednim dokonaniu w nieustalony sposób włamania, zabrał w celu przywłaszczenia samochód marki V. (...) o nr rej. (...) o wartości 32.000 zł na szkodę A. K. (1), przy czym z popełnionego przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, tj. o przestępstwo z art. 279§1 k.k. w zw. z art. 65§1k.k. w zw. z art. 64§1k.k.

XVI. w nocy z 22/23 lipca 2009 r. w S., w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności, na którą został skazany za umyślne przestępstwo podobne, działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi osobami i innymi dotąd nieustalonymi osobami, po uprzednim wyłamaniu zamka w drzwiach i uszkodzeniu stacyjki, usiłował zabrać w celu przywłaszczenia samochód marki V. (...) o nr rej. (...) o wartości 29.000 zł na szkodę Ł. N., lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na niepokonanie zabezpieczeń, tj. o przestępstwo z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 279§1 k.k. w zw. z art. 65§1k.k. w zw. z art. 64§1k.k.

XVII. w nocy z 27/28 lipca 2009 r. w S., w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności, na którą został skazany za umyślne przestępstwo podobne, działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi osobami i innymi dotąd nieustalonymi osobami, po uprzednim dokonaniu w nieustalony sposób włamania, zabrał w celu przywłaszczenia samochód marki V. (...) o nr rej. (...) o wartości 30.000 zł na szkodę D. N., przy czym z popełnionego przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, tj. o przestępstwo z art. 279§1 k.k. w zw. z art. 65§1k.k. w zw. z art. 64§1k.k.

XVIII. w nocy z 6/7 sierpnia 2009 r. w T., w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności, na którą został skazany za umyślne przestępstwo podobne, działając wspólnie i w porozumieniu z ustaloną osobą i innymi dotąd nieustalonymi osobami, po uprzednim dokonaniu w nieustalony sposób włamania, zabrał w celu przywłaszczenia samochód marki V. (...) o nr rej. (...) o wartości 25.000 zł na szkodę K. P., przy czym z popełnionego przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, tj. o przestępstwo z art. 279§1 k.k. w zw. z art. 65§1k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

XIX. w nocy 26 sierpnia 2009 r. w G., w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności, na którą został skazany za umyślne przestępstwo podobne, działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi osobami i innymi dotąd nieustalonymi osobami, po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń w postaci zamka w drzwiach przednich lewych i uszkodzeniu stacyjki, usiłował zabrać w celu przywłaszczenia samochód marki A. (...) o nr rej. (...) o wartości 22.000 zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnął, z uwagi na niepokonanie dodatkowego elektronicznego zabezpieczenia, powodując straty w wysokości 3.000 zł na szkodę A. G., tj. o przestępstwo z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 279§1 k.k. w zw. z art. 65§1k.k. w zw. z art. 64§1k.k.

XX. w nocy z 10/11 września 2009 r. w S., w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności, na którą został skazany za umyślne przestępstwo podobne, działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi osobami i innymi dotąd nieustalonymi osobami, po uprzednim dokonaniu w nieustalony sposób włamania, zabrał w celu przywłaszczenia samochód marki A. (...) o nr rej. (...) o wartości 27.000

zł wraz z wyposażeniem w postaci wózka dziecięcego, fotelika dziecięcego, ładowarki samochodowej, płyt CD łącznej wartości 1.000 zł na szkodę M. i M. M., przy czym z popełnionego przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, tj. o przestępstwo z art. 279§1 k.k. w zw. z art. 65§1k.k. w zw. z art. 64§1k.k.

XXI. w nocy z 15/16 października 2009 r. w J., w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności, na którą został skazany za umyślne przestępstwo podobne, działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi osobami i innymi dotąd nieustalonymi osobami, po uprzednim dokonaniu w nieustalony sposób włamania, zabrał w celu przywłaszczenia samochód marki V. (...) o nr rej. (...) o wartości 13.000 zł na szkodę M. C., przy czym z popełnionego przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, tj. o przestępstwo z art. 279§1 k.k. w zw. z art. 65§1k.k. w zw. z art. 64§1k.k.

XXII. w nocy z 19/20 października 2009 r. w P., w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności, na którą został skazany za umyślne przestępstwo podobne, działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi osobami i innymi dotąd nieustalonymi osobami, po uprzednim dokonaniu w nieustalony sposób włamania, zabrał w celu przywłaszczenia samochód marki V. (...) o nr rej. (...) 49 o wartości 32.000 zł na szkodę Z. W., przy czym z popełnionego przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, tj. o przestępstwo z art. 279§1 k.k. w zw. z art. 65§1k.k. w zw. z art. 64§1k.k.

XXIII. w nocy z 5/6 listopada 2009 r. w Z., w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności, na którą został skazany za umyślne przestępstwo podobne, działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi osobami i innymi dotąd nieustalonymi osobami, po uprzednim dokonaniu w nieustalony sposób włamania, zabrał w celu przywłaszczenia samochód marki S. (...) o nr rej. (...) o wartości 25.000 zł na szkodę R. P. i B. P., przy czym z popełnionego przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, tj. o przestępstwo z art. 279§1 k.k. w zw. z art. 65§1k.k. w zw. z art. 64§1k.k.

XXIV. w nocy z 5/6 listopada 2009 r. w Z., w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności, na którą został skazany za umyślne przestępstwo podobne, działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi osobami i innymi dotąd nieustalonymi osobami, po uprzednim dokonaniu w nieustalony sposób włamania, zabrał w celu przywłaszczenia samochód marki V. (...) o nr rej. (...) o wartości 26.000 zł na szkodę Ł. Ż., przy czym z popełnionego przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, tj. o przestępstwo z art. 279§1 k.k. w zw. z art. 65§1k.k. w zw. z art. 64§1k.k.

XXV. w nocy z 19/20 listopada 2009 r. w O., w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności, na którą został skazany za umyślne przestępstwo podobne, działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi osobami i innymi dotąd nieustalonymi osobami, po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń w postaci zamka w drzwiach przednich lewych i uszkodzeniu stacyjki, usiłował zabrać w celu przywłaszczenia samochód marki A. (...) o nr rej. (...) o wartości 22.000 zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na niepokonanie zabezpieczeń, powodując straty w wysokości 400,00 zł na szkodę R. i I. Ś., tj. o przestępstwo z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 279§1 k.k. w zw. z art. 65§1k.k. w zw. z art. 64§1k.k.

XXVI. w nocy z 26/27 listopada 2009 r. w miejscowości B., w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności, na którą został skazany za umyślne przestępstwo podobne, działając wspólnie i w porozumieniu z ustaloną osobą i innymi dotąd nieustalonymi osobami, po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń w postaci uszkodzenia zamka w drzwiach przednich lewych i uszkodzeniu stacyjki, usiłował zabrać w celu przywłaszczenia samochód marki V. (...) o nr rej. (...) o wartości co najmniej 20.000 zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na niepokonanie zabezpieczeń, powodując straty w wysokości 500,00 zł na szkodę G. D., tj. o przestępstwo z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 279§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k.

XXVII. w nocy z 1/2 grudnia 2009 r. w N., w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności, na którą został skazany za umyślne przestępstwo podobne, działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi osobami i innymi dotąd nieustalonymi osobami, po uprzednim dokonaniu w nieustalony sposób włamania i pokonaniu zabezpieczeń, zabrał w celu przywłaszczenia samochód marki S. (...) o

nr rej. (...) wartości 21.000 zł na szkodę A. i H. K., przy czym z popełnionego przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, tj. o przestępstwo z art. 279§1 k.k. w zw. z art. 65§1k.k. w zw. z art. 64§1k.k.

XXVIII. we wrześniu 2009r. w miejscowości G., w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności, na którą został skazany za umyślne przestępstwo podobne, działając w zorganizowanej grupie przestępczej, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, za pomocą wprowadzenia w błąd co do legalności oznaczeń identyfikacyjnych i legalnego pochodzenia pojazdu, doprowadził A. J. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 17.700 zł ten sposób, że sprzedał wyżej wymienionemu samochód marki V. (...) o aktualnym nr rej. (...) o numerze VIN (...), posiadający instalację gazową, pochodzącą ze skradzionego w dniu 15/16.07.2009r. samochodu marki S. (...) o nr rej. (...) oraz wyposażenie w postaci głównej konsoli, tapicerek dachu i drzwi, foteli, uzyskane ze skradzionego w dniu 14.10.2008r. samochodu marki V. (...) o nr rej. (...) o numerze VIN: (...), przy czym z popełnionego przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, tj. o przestępstwo z art. 286§1k.k. w zw. z art. 65§1k.k. w zw. z art. 64§1k.k.

XXIX. w maju 2010 r. w G., w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności, na którą został skazany za umyślne przestępstwo podobne, za pomocą wprowadzenia w błąd co do legalności oznaczeń identyfikacyjnych i legalnego pochodzenia pojazdu, doprowadził T. A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 17.000 zł ten sposób, że sprzedał wyżej wymienionemu samochód marki S. (...) o aktualnym nr rej. (...) o numerze identyfikacyjnym VIN: (...), wiedząc, iż samochód ten o pierwotnym nr rej. (...) i numerze VIN: (...) został uzyskany w wyniku kradzieży z włamaniem dokonanej w dniu 01/02.12.2009r. w N. na szkodę H. K., przy czym z popełnionego przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, tj. o przestępstwo z art. 286§1k.k. w zw. z art. 65§1k.k. w zw. z art. 64§1k.k.

XXX. w sierpniu/wrzeźniu 2010r. w G. i innych miejscowościach, w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności, na którą został skazany za umyślne przestępstwo podobne, pomógł w zbyciu samochodu marki S. (...) o nr rej. (...) o numerze identyfikacyjnym VIN: (...) o wartości 4.830 zł, wiedząc, iż posiada on zamontowane wyposażenie w postaci: głównej konsoli, tapicerek wszystkich drzwi i dachu, obu foteli oraz tylnej kanapy wraz z oparciem, uzyskane ze skradzionego samochodu marki S. (...) o nr rej. (...) o numerze VIN: (...), wartości 21.600 zł na szkodę M. B., przy czym z popełnionego przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, tj. o przestępstwo z art. 291§1k.k. w zw. z art. 65§1k.k. w zw. z art. 64§1k.k.

XXXI. w lutym 2011r. we W., w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności, na którą został skazany za umyślne przestępstwo podobne, pomógł w zbyciu samochodu marki S. (...) o nr rej. (...) /obecnie o nr rej. (...)/o wartości 21.500 zł, wiedząc, iż posiada on zamontowany silnik o numerze (...), uzyskany ze skradzionego w dniu 05.12.2009r. w Republice Federalnej Niemiec, samochodu marki V. (...) o numerze VIN (...), przy czym z popełnionego przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, tj. o przestępstwo z art. 291§1k.k. w zw. z art. 65§1k.k. w zw. z art. 64§1k.k.

Wyrokiem z dnia 10 lutego 2017 r., sygn. akt II K 249/14, Sąd Okręgowy w Zielonej Górze:

- 1) uniewinnił oskarżonego A. Ś. (1) od popełnienia zarzucanych mu czynów opisanych wyżej w punktach od II do XXVII oraz w punkcie XXX, a kosztami procesu w tym zakresie, na podstawie art. 630 k.p.k. obciążył Skarb Państwa;
- 2) oskarżonego A. Ś. (1) uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego wyżej w punkcie I, z tym ustaleniem, że grupa przestępcza składała się z co najmniej 3 członków, w tym w jej skład wchodziły także dwie inne ustalone osoby objęte odrębnym postępowaniem, tj. popełnienia występku z art. 258 § 1 kk i za to na podstawie tego przepisu wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;
- 3) oskarżonego A. Ś. (1), w zakresie czynu zarzucanego mu i opisanego wyżej w punkcie XXVIII, uznał za winnego tego, że we wrześniu 2009 r. w miejscowości G., w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne, działając w zorganizowanej grupie przestępczej oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, po uprzednim wprowadzeniu A. J. w błąd co do legalności elementów wyposażenia samochodu

marki V. (...) o aktualnym nr rej. (...) o numerze VIN (...) w postaci głównej konsoli, tapicerek dachu i drzwi, foteli oraz legalności zamontowanej w tym pojeździe instalacji gazowej sprzedał wyżej wymienionemu pokrzywdzonemu samochód marki V. (...) o aktualnym nr rej. (...) o numerze VIN (...), posiadający instalację gazową, pochodzącą ze skradzionego w dniu 15/16.07.2009r. samochodu marki S. (...) o nr rej. (...) oraz wyposażenie w postaci głównej konsoli, tapicerek dachu i drzwi, foteli, uzyskane ze skradzionego w dniu 14.10.2008r. samochodu marki V. (...) o nr rej. (...) o numerze VIN: (...), doprowadzając tym samym A. J. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 17.700 zł, tj. popełnienia występku z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 roku przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. i art. 33 § 2 i 3 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności oraz karę grzywny w rozmiarze 100 (stu) stawek dziennych z ustaleniem wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięciu) złotych;

4) oskarżonego A. Ś. (1) uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie XXIX, z tym ustaleniem, iż wyeliminował stwierdzenie, że oskarżony uczynił sobie z popełnionego przestępstwa stałe źródło dochodu, tj. popełnienia występku z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 roku przy zastosowaniu art. 4 § 1 kk i za to na podstawie art. 286 § 1 kk i art. 33 § 2 i 3 kk przy zastosowaniu art. 4 § 1 kk wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności oraz karę grzywny w rozmiarze 100 (stu) stawek dziennych z ustaleniem wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięciu) złotych;

5) na podstawie art. 46 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk orzekł wobec oskarżonego obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej A. J. i T. A. pokrzywdzonych przestępstwami przypisanymi mu w punktach 3 i 4 części rozstrzygającej wyroku i z tego tytułu zasądził od oskarżonego na rzecz:

a) A. J. - kwotę 50 złotych (pięćdziesiąt złotych 00/100),

b) T. A. kwotę 17.000 złotych (siedemnaście tysięcy złotych 00/100);

6) oskarżonego A. Ś. (1) uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego wyżej w punkcie XXXI, z tym ustaleniem, iż wyeliminował stwierdzenie, że oskarżony uczynił sobie z popełnionego przestępstwa stałe źródło dochodu, tj. za winnego popełnienia występku z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 291 § 1 k.k. wymierzył mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

7) na podstawie art. 568 a § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 85 § 1 i 2 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. połączył orzeczone wyżej wobec oskarżonego A. Ś. (1) kary pozbawienia wolności oraz kary grzywny i w ich miejsce wymierzył oskarżonemu karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w rozmiarze 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych z ustaleniem wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięciu) złotych;

8) na podstawie art. 44 § 2 k.k. orzekł przepadek dowodów rzeczowych opisanych na karcie 1422-1423 akt pod poz. 5, 6, 8, 9 i 10, a oznaczonych jako (...), (...) (...), (...) (...) poprzez ich przekazanie do Urzędu Skarbowego w Z., natomiast dowody rzeczowe opisane pod poz. 1,2,3,4,7 na karcie 1422-1423 akt, a oznaczonych jako (...), (...), (...), (...)(...) zarządził pozostawić w aktach sprawy;

9) na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. dowód rzeczowy w postaci samochodu marki S. (...) o aktualnym nr rej. (...) i numerze identyfikacyjnym VIN: (...) (pierwotny numer VIN: (...)) nakazał zwrócić Towarzystwu (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W.;

10) na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej wobec oskarżonego kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył mu okres jego rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 22 marca 2015 roku do dnia 15 kwietnia 2015 roku, przy przyjęciu, iż jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności odpowiada 1 (jednemu) dniowi kary pozbawienia wolności;

11) na podstawie art. 627 k.p.k. i art. 2 ust. 1 pkt 4 w zw. z art. 6 oraz art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tj. Dz. U. z 1983 roku Nr 49 poz. 223 ze zm.) zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w sprawie w kwocie 3529,38 złotych, w tym wymierzył mu opłatę w kwocie 600 złotych.

Apelacje od tego wyroku wnieśli prokurator oraz obrońca oskarżonego.

Prokurator zaskarżył wyrok w zakresie:

- „uniewinnienia oskarżonego w pkt. 1 od zarzuconych mu, a opisanych w pkt. II, III, IX, XI, XVI, XIX, XXV aktu oskarżenia przestępstw z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i opisanych w pkt. IV - VIII, X, XII - XV, XVII - XVIII, XX - XXIV, XXVII aktu oskarżenia przestępstw z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. oraz czynu opisanego w pkt. XXVI aktu oskarżenia, tj. przestępstwa żart. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.”,

- „nie przyjęcia w punkcie 3. wyroku odnośnie czynu opisanego w punkcie XXVIII części wstępnej wyroku, stwierdzenia określonego w art. 65 § 1 k.k., że oskarżony uczynił sobie z popełnionego przestępstwa stałe źródło dochodu”,

- „wylimitowania z opisu i kwalifikacji prawnej czynów wymienionych w punktach 4 i 6., odnośnie czynów wymienionych w punktach: XXIX i XXXI części wstępnej wyroku, stwierdzenia wymienionego w art. 65 § 1 k.k., że oskarżony uczynił sobie z popełnionego przestępstwa stałe źródło dochodu”.

Oskarżyciel publiczny podniósł następujące zarzuty:

1. „Obrazę przepisu postępowania karnego, wyrażonego w art. 168 b k.p.k., mającą wpływ na treść wydanego orzeczenia, polegającą na odmowie wykorzystania (wbrew wnioskowi prokuratora) dowodów popełnienia innych przestępstw ściganych z urzędu, popełnionych przez oskarżonego niż objęte kontrolą operacyjną, zarządzoną wobec niego i innych osób na wniosek uprawnionego organu na podstawie przepisów szczególnych, przeprowadzoną pod kryptonimem: (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), która dostarczyła dowody w postaci: zarejestrowanych na nośnikach CD komunikatów rozmów telefonicznych prowadzonych przez oskarżonego A. Ś. (1) oraz inne osoby, oskarżone o współudział w zarzuczanych mu przestępstwach w odrębnym postępowaniu o sygn. II K 194/12 Sądu Okręgowego w Zielonej Górze, sporządzonych na ich podstawie stenogramów zapisów rozmów, wysłanych wiadomości tekstowych, jak również treści prowadzonych przez sprawców rozmów telefonicznych (z zaznaczeniem miejsc o których rozmawiali) - podczas gdy, spełnione zostały wszystkie ustawowe warunki wymienione w art. 168b k.p.k. uzasadniające wykorzystanie wymienionego materiału jako dowodów w tej sprawie, co miało istotny wpływ na treść wyroku, gdyż dowody te w sposób nie budzący wątpliwości wykazały, że oskarżony działając wspólnie z innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami, popełnił zarzuczone mu czyny, opisane w punktach od II do XXVII części wstępnej wyroku”.

2. „Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na treść wydanego orzeczenia, poprzez nie przyjęcie w punkcie 3. wyroku odnośnie czynu opisanego w punkcie XXVIII aktu oskarżenia oraz wylimitowanie w punktach: 4. i 6. wyroku odnośnie czynów wymienionych w punktach: XXIX i XXXI aktu oskarżenia, stwierdzenia określonego w art. 65 § 1 k.k., że oskarżony uczynił sobie z popełnionego przestępstwa stałe źródło dochodu pomimo, że zgromadzony materiał dowodowy wykazał, iż oskarżony w okresie od co najmniej 3 czerwca 2009 r. do 2 grudnia 2009 r. działał w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw kradzieży z włamaniem do samochodów, paserstwa, przerabiania numeracji identyfikacyjnej samochodów, a w wyniku przeszukania pomieszczeń należących do niego i innych członków grupy, zabezpieczono elementy pojazdów skradzionych w wymienionym okresie, używane na miejscach kradzieży środki łączności, którymi posługiwali się sprawcy oraz liczne specjalistyczne narzędzia i urządzenia służące do wielokrotnego pokonywania fabrycznych zabezpieczeń pojazdów, kradzieży i przeróbek numeracji identyfikacyjnej samochodów różnych marek, co uzasadnia przyjęcie, iż oskarżony, uczynił sobie z popełnionych przestępstw, stałe źródło dochodów”.

Ostatecznie skarżący wniósł o:

1. Uchylenie zaskarżonego wyroku w zakresie uniewinnienia oskarżonego A. Ś. (1) w punkcie 1 wyroku od zarzucanych mu, opisanych w pkt. II, III, IX, XI, XVI, XIX, XXV aktu oskarżenia przestępstw z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i opisanych w pkt. IV - VIII, X, XII - XV, XVII - XVIII, XX - XXIV, XXVII aktu oskarżenia przestępstw z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. oraz czynu opisanego w pkt. XXVI aktu oskarżenia, tj. przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i przekazanie w tej części sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania;
2. Uchylenie zaskarżonego wyroku w pkt. 3, odnośnie czynu opisanego w pkt. XXVIII aktu oskarżenia oraz w pkt. 4 i 6, odnośnie czynów opisanych w pkt. XXIX i XXXI aktu oskarżenia, z uwagi na pominięcie w opisie tych czynów, że oskarżony uczynił sobie z popełnionego przestępstwa stałe źródło dochodu w myśl stwierdzenia zawartego art. 65 § 1 k.k. i przekazanie w tej części sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca zaskarżył wyrok w punktach 2, 3, 4, 5, 6, 7, 10 i 11 i podniósł następujące zarzuty:

- 1) „istotny błąd w ustaleniach faktycznych, polegający na uznaniu oskarżonego za winnego zarzucanych mu czynów, podczas gdy ustalenia Sądu w tym zakresie są sprzeczne z ustaleniami dotyczącymi uniewinnienia oskarżonego od zarzucanych mu czynów, a ponadto ocena dowodów jest w tym zakresie dowolna”,
- 2) „naruszenie prawa materialnego i procesowego, przepisów art. 170 § 1 i 4 k.p.k. a contrario w zw. z art. 4 k.k. w zw. z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 30 lipca 2014 r. w sprawie o sygn. K 23/11, poprzez dopuszczenie dowodów objętych wnioskiem obrony z dnia 25 czerwca 2015 r., pomimo że dowody te zostały uzyskane na podstawie przepisów niezgodnych z Konstytucją RP, co miało znaczenie dla ustaleń faktycznych dokonanych na niekorzyść oskarżonego”.

W konkluzji obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia przypisanych mu czynów.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Niezasadny okazał się pierwszy z zarzutów podniesionych w apelacji prokuratora. Nie zasługiwała też na uwzględnienie apelacja obrońcy w zakresie, w jakim kwestionowała sprawstwo A. Ś. (1) w zakresie czynu przypisanego mu w punkcie 2 zaskarżonego wyroku, tj. przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. Celowe okazały się natomiast zarzuty obrońcy w części dotyczącej czynów przypisanych oskarżonemu w punktach 3, 4 i 6 zaskarżonego wyroku oraz drugi z zarzutów podniesionych w apelacji prokuratora, odnoszący się do tych samych przestępstw, o tyle, że skutkowały uchyleniem zaskarżonego wyroku w tym zakresie i przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania.

I. Odnośnie pierwszego z zarzutów podniesionych w apelacji prokuratora.

Podniesiony przez prokuratora zarzut obrazy art. 168b k.p.k. okazał się niezasadny. Sąd Apelacyjny, w składzie orzekającym w niniejszej sprawie, w pełni bowiem podziela wyrażony w uchwale z dnia 28 czerwca 2018 r. składu 7 sędziów Sądu Najwyższego (sygn. akt I KZP 4/18, OSNKW 2018/8/53) pogląd, że użyte w art. 168b k.p.k. sformułowanie „innego przestępstwa ściganego z urzędu lub przestępstwa skarbowego innego niż przestępstwo objęte zarządzeniem kontroli operacyjnej” obejmuje swoim zakresem wyłącznie te przestępstwa, co do których sąd może wyrazić zgodę na zarządzenie kontroli operacyjnej, w tym te, o których mowa w art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990r. o Policji (Dz. U. z 2017 r., poz. 2067 t. j. ze zm.).

Przedmiotowa uchwała została podjęta w sprawie, w której oskarżeni mieli dopuścić się m.in. tych samych czynów, co A. Ś. (1) - działając z nim wspólnie i w porozumieniu. Pomijając jednak tę kwestię, Sąd Apelacyjny w całości zgadza się z argumentacją Sądu Najwyższego, która została przytoczona na poparcie poglądu wyrażonego w cytowanej uchwale. I tak:

Po pierwsze, słusznie Sąd Najwyższy zauważył, że zagadnienie prawne, które było przedmiotem oceny w sprawie I KZP 4/18, mające w istocie rozstrzygające znaczenie dla oceny trafności pierwszego z zarzutów podniesionego przez prokuratora w niniejszej sprawie, nie jest li tylko kwestią wykładni jednego z przepisów Kodeksu postępowania karnego, ale w rzeczywistości „dotyczy tego, gdzie przebiega granica między władczymi uprawnieniami państwa, a gwarancjami praw jednostki oraz odnosi się do kwestii proporcjonalności ingerencji państwa w chronione na mocy Konstytucji (art. 47 i art. 49) i Europejskiej Konwencji Praw Człowieka (art. 8) prawo do poszanowania życia prywatnego i tajemnicy komunikowania się”.

Po drugie, art. 168b k.p.k. wskazuje na możliwe dwa zakresy kontroli operacyjnej prowadzonej przed wszczęciem postępowania przygotowawczego. Jak trafnie zaznacza Sąd Najwyższy: „Pierwszy z nich – niejako pierwotny – wiąże się z prowadzeniem tej kontroli zarządzanej na wniosek uprawnionego organu na podstawie przepisów szczególnych. Drugi – wiąże się z uzyskaniem w jej trakcie materiałów wskazujących na popełnienie przez inwigilowaną osobę innego przestępstwa niż to, którego dotyczyła zgoda pierwotna lub przestępstwa popełnionego przez inną osobę. Przy czym, materiały te dotyczyć mogą jedynie przestępstw ściganych z urzędu lub przestępstw skarbowych. Co do tych materiałów, uzyskanych w wyniku kontroli, którą można określić jako wtórną kontrolę operacyjną (...), decyzję o ich wykorzystaniu w postępowaniu karnym, podejmuje prokurator”. Ma rację Sąd Najwyższy, że w zakresie zasad prowadzenia pierwotnej kontroli operacyjnej art. 168b k.p.k. odsyła do przepisów szczególnych, które zawierają zamknięty katalog przestępstw, co do których kontrola operacyjna może być zarządzona. Jeżeli zaś chodzi o wtórną kontrolę operacyjną, to ustawodawca stwierdził jedynie, że może ona dotyczyć przestępstw ściganych z urzędu lub przestępstw skarbowych i w samej treści art. 168b k.p.k. nie odwołał się do jakiegokolwiek katalogu. Takie ujęcie przedmiotowego przepisu „nie daje jednoznacznej odpowiedzi na elementarną w tym zakresie kwestię – czy katalog przestępstw, co do których możliwe jest prowadzenie kontroli operacyjnej pierwotnej i wtórnej, jest taki sam”.

Po trzecie, wykładnia art. 168b k.p.k. w zakresie przestępstw, których może dotyczyć wtórna kontrola operacyjna winna pozostawać w zgodzie z Konstytucją i normami prawa międzynarodowego. Dążąc do takiego wyniku wykładni należy wyjść od tego, że art. 168b k.p.k. „nie ma charakteru samodzielnego”. W początkowej fazie tego przepisu, jak to już zauważono wcześniej, ustawodawca wskazuje na potrzebę stosowania „przepisów szczególnych”. Niewątpliwie stanowi to odesłanie m. in. do art. 19 ust.1 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990r. o Policji (Dz. U. z 2017 r., poz. 2067 t. j. ze zm.). Przepis ten określa katalog przestępstw, co do których dopuszczalne jest zarządzanie pierwotnej kontroli operacyjnej (choć nie dotyczy to niniejszej sprawy, to nie ulega wątpliwości, że „innymi przepisami szczególnymi”, do których odnosi się art. 168b są: art. 17 ustawy z dnia 9 czerwca 2006r. o Centralnym Biurze Antykorupcyjnym, art. 42 ustawy z dnia 9 grudnia 2017 r. o Służbie Ochrony Państwa, art. 27 ustawy z dnia 24 maja 2002 r. o Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Agencji Wywiadu, art. 9e ustawy z dnia 12 października 1990r. o Straży Granicznej, art. 31 ustawy z dnia 9 czerwca 2006 r. o Służbie Kontrwywiadu Wojskowego oraz Służbie Wywiadu Wojskowego, art. 113 ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. o Krajowej Administracji Skarbowej i art. 31 ustawy z dnia 24 sierpnia 2001r. o Żandarmerii Wojskowej i wojskowych organach porządkowych). Trafnie podkreślił Sąd Najwyższy w uzasadnieniu uchwały z dnia 28 czerwca 2018 r., że katalog spraw z art. 19 ust. 1 ustawy o Policji ulegał licznym zmianom. Zmiany te miały też miejsce po wejściu w życie w dniu 14 kwietnia 2016 r. art. 168b k.p.k. Zgodzić się zatem wypada z konstatacją Sądu Najwyższego, że istotnym argumentem z punktu widzenia wykładni funkcjonalnej jest to, iż „działanie ustawodawcy, które z jednej strony precyzyjnie i w sposób wyważony rozszerzałoby katalog czynów objętych pierwotną kontrolą operacyjną, a jednocześnie znosiłoby jakiegokolwiek ograniczenia dla prowadzenia wtórnej kontroli operacyjnej, byłoby wewnętrznie sprzeczne”, ponieważ „gdyby racjonalny ustawodawca chciał rozszerzyć zakres kontroli operacyjnej przewidzianej ustawą o Policji, to uczyniłby to rozszerzając katalog z art. 19 ust.1 lub widząc potrzebę totalnej inwigilacji, zniósłby go”, co w rezultacie prowadzi Sąd Najwyższy do słusznego wniosku, iż „sprzeczne z elementarnymi zasadami wykładni logicznej, należy ocenić rozwiązanie, w ramach którego, dla uzyskania pierwotnej zgody na kontrolę operacyjną, istnieją ograniczenia katalogowe, a dla kwestii niejako wypadkowych, pozostających w sferze wtórnej kontroli operacyjnej, nie istnieją żadne tego typu ograniczenia. Zastosowanie ma tu argumentacja a fortiori – argumentum a minori ad maius – jeżeli norma prawna zakazuje czynić mniej, to zakazuje również czynić więcej. Zakres kontroli wtórnej nie może być zatem szerszy od zakresu kontroli pierwotnej. Tak więc skoro, w ogóle dla uzyskania zgody na prowadzenie kontroli operacyjnej wnioski o jej zastosowanie musi dotyczyć przestępstw

mieszczących się w katalogu z art. 19 ust 1 ustawy o Policji i zakazana jest kontrola szersza, to również, co najwyżej, taki sam katalog powinien mieć zastosowanie do kontroli prowadzonej w tle tej zgody”.

Po czwarte, zasadnie również Sąd Najwyższy wskazuje na trudne do zaakceptowania konsekwencje przyjęcia poglądu, że w drodze wtórnej kontroli operacyjnej dopuszczalne byłoby uzyskiwanie dowodów odnośnie tzw. przestępstw pozakatalogowych. Przy takiej interpretacji byłoby możliwe np. pozyskanie w omawianym trybie dowodów w sprawach o przestępstwa przeciwko rodzinie (poza przestępstwem z art. 211a k.k. nie są to przestępstwa katalogowe). Mogłoby być więc tak, że gromadzone i wykorzystywane byłyby materiały uzyskane w sposób tajny, a pochodzące od osób, które mają prawo do odmowy składania zeznań, co nie sposób uznać za racjonalne rozwiązanie.

Przedstawione argumenty przemawiają przeciwko temu, aby wtórna kontrola operacyjna mogła mieć charakter nieograniczony przedmiotowo i w efekcie dotyczyć wszystkich przestępstw ściganych z urzędu. Jeżeli zaś ma mieć charakter ograniczony, to jedynym takim ograniczeniem, jakie można wyinterpretować z analizowanego przepisu, a zarazem w pełni wystarczającym dla zapobieżenia opisanym wyżej niepożądanym skutkom, co trafnie podkreślił Sąd Najwyższy w uzasadnieniu uchwały z dnia 28 czerwca 2018 r., jest to, że przestępstwa, których ten etap kontroli dotyczy, muszą mieć również charakter katalogowy. Sąd Najwyższy przekonująco też wykazał, że odmienna wykładnia art. 168b k.p.k., a do takiej zmierza prokurator w pierwszym z zarzutów podniesionym w apelacji, „odbierałaby temu przepisowi charakter abstrakcyjnej i generalnej normy prawnej, a czyniłaby z niego wypowiedź normatywną nakierowaną na rozstrzygnięcie konkretnej sprawy konkretnej osoby”.

Opowiadając się za trafnością uchwały składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 28 czerwca 2018 r. w sprawie I KZP 4/18, Sąd Apelacyjny konsekwentnie uznał za niezasadny zarzut obrazy art. 168b k.p.k. podniesiony przez prokuratora. W świetle tej uchwały, Sąd Okręgowy słusznie bowiem uznał, że uzyskane w drodze wtórnej kontroli operacyjnej materiały nie mogły być wykorzystane i stanowić podstawy ustaleń faktycznych, co do przestępstw zarzuconych A. Ś. (1) w punktach od II do XXVII aktu oskarżenia, ponieważ są to przestępstwa spoza katalogu zawartego w art. 19 ust. 1 ustawy o Policji, tj. kradzieże z włamaniem i usiłowania kradzieży z włamaniem. Niesporne jest także i to, że co do tych materiałów nie uzyskano tzw. zgód następczych w oparciu o poprzednio obowiązujące regulacje. Z uwagi na to, że w sprawie nie zgromadzono żadnych innych dowodów, które wskazywałyby na sprawstwo oskarżonego, co do wskazanych czynów (nie naprowadził ich też prokurator w apelacji), należało uznać, iż jedynym prawidłowym postąpieniem było uniewinnienie A. Ś. (1) od ich popełnienia. Brak jest więc podstaw do podważenia zaskarżonego wyroku w tym zakresie.

Zauważyć jednocześnie trzeba, że prokurator nie zaskarżył uniewinnienia oskarżonego od przestępstwa zarzuconego mu w punkcie XXX aktu oskarżenia.

II. Odnośnie apelacji obrońcy w zakresie czynu z art. 258 § 1 k.k.

Niezasadna okazała się apelacja obrońcy w zakresie, w jakim zakwestionowano w niej sprawstwo oskarżonego, co do czynu z art. 258 § 1 k.k. Otóż, czyn ten jest przestępstwem wymienionym w katalogu zawartym w art. 19 ust. 1 ustawy o Policji. Co do tego czynu legalnie zarządzono kontrolę operacyjną i materiały uzyskane w jej wyniku prawidłowo dopuszczano jako dowody w sprawie. Treść tych materiałów wskazuje na to, że zarzuty podniesione przez obrońcę są wręcz oderwane od realiów, tj. faktów z tych materiałów wynikających. Po pierwsze, nie jest prawdą, że odnośnie przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. jakiegokolwiek dowody zostały uzyskane „na podstawie przepisów niezgodnych z Konstytucją”, a co miałyby rzekomo wynikać z wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 30 lipca 2014 r. Analizując treść apelacji trudno dociec, w jaki sposób wywód ten miałby dotyczyć przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. skoro w odnośnie do tego czynu kontrola operacyjna była w pełni legalna. Po drugie, nie jest prawdą, że Sąd Okręgowy nie wykazał, iż A. Ś. (1) „brał udział” w zorganizowanej grupie przestępczej, nie odniósł się do „stopnia zorganizowania” tej grupy, nie wskazał „sposobu jej działania”, „relacji w niej panujących” i „nie sprecyzował jakie ostatecznie osoby wchodziły w jej skład”, co sugeruje obrońca w apelacji. Na stronie 70, 71 i 72 uzasadnienia zaskarżonego wyroku Sąd I instancji bardzo szczegółowo umotywował skazanie oskarżonego za przestępstwo z art. 258 § 1 k.k. Na początku trafnie wskazał, jakie warunki muszą być spełnione, aby znamiona przedmiotowego przestępstwa zostały wypełnione. Odwołał się przy

tym do poglądów wyrażonych w orzecznictwie i piśmiennictwie, a następnie poglądy te przeniósł na grunt niniejszej sprawy i przekonująco wykazał sprawstwo A. Ś. (1) w zakresie przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. Zbędnym powielaniem byłoby powtarzanie tego samego w tym miejscu, ale zasadne wydaje się zwrócenie uwagi na to, że Sąd Okręgowy wskazał m.in., iż:

- w skład grupy przestępczej wchodził T. K., P. W. i A. Ś., którzy zajmowali się kradzieżami pojazdów i współpracowali z innymi osobami, tj. paserami przyjmującymi samochody, osobami przerabiającymi numery identyfikacyjne oraz dokonującymi demontażu na części,

- celem grupy było popełnianie przestępstw kradzieży z włamaniem samochodów różnych marek, paserstwa i przerabianie numerów identyfikacyjnych pojazdów,

- więź i cel łączący wyżej wymienionych nie stanowił li tylko „działania wspólnie i w porozumieniu” w rozumieniu art. 18 § 1 k.k., lecz charakteryzował się trwałością, stałą strukturą organizacyjną, wzajemnymi powiązaniem organizacyjnymi, skoordynowanym i zaplanowanym sposobem działania, podziałem ról i zadań nakierowanych na wspólne osiągnięcie z góry założonego stałego dochodu,

- stopień zorganizowania grupy nie był wysoki, ale niewątpliwie był tego rodzaju, że stwarzał możliwość łatwiejszego planowania i dokonywania przestępstw, gromadzenia narzędzi służących do ich popełnienia, wyszukiwania miejsc do przechowywania „łupów” i wprowadzaniu ich do dalszego obiegu (po wcześniejszym demontażu i przerobieniu numerów identyfikacyjnych), co było związane z koordynacją działań większej liczby osób, a zatem wyższego niż zwykle współsprawstwo stopnia zorganizowania,

- grupa posiadała strukturę poziomą, ze stałym gronem uczestników koordynujących jej działalność według ustalonych reguł – A. Ś., choć nie był przywódcą, to jednak wyznaczał kierunki działalności grupy, organizował przestępczy proceder, czuwał nad jego sprawnym przebiegiem, jak też decydował kiedy wyjeżdżają na akcje (telefonował w tym celu do T. K. i P. W. i umawiał się z nimi na wyjazd, nakazując zabranie narzędzi służących do popełnienia przestępstwa – „kości”, śrubokrętów, wkrętaków), wchodził w porozumienie z innymi osobami organizując miejsca przechowywania skradzionych pojazdów, organizował ich rozbiórki na części, a także zajmował się zbytem kradzionych samochodów lub ich części,

- przynależność do grupy nie była oparta na hierarchicznym podporządkowaniu, ponieważ każdy dobrowolnie wypełniał swoją rolę, ale z pewnością A. Ś. (1) był postacią dominującą.

Wszystkie wymienione wyżej okoliczności wynikają ze zgromadzonych materiałów operacyjnych. Świadczą one jednocześnie o niezasadności zarzutów apelacji obrońcy, co do czynu z art. 258 § 1 k.k. i słuszności skazania oskarżonego za to przestępstwo.

Wymierzona A. Ś. (1) kara za przestępstwo z art. 258 § 1 k.k. nie razi surowością. Kształtując jej rozmiar Sąd Okręgowy miał na uwadze wszystkie istotne w tej materii okoliczności, tj. zarówno te przemawiające na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego i każdej z nich nadał odpowiednią rangę. W szczególności zwraca uwagę to, że A. Ś. (1) był już uprzednio karany.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego, kara wymierzona oskarżonemu za przestępstwo z art. 258 § 1 k.k. jest odpowiednia do stopnia jego zawinienia oraz do stopnia społecznej szkodliwości czynu, którego się dopuścił, jak też zapewnia prawidłowe oddziaływanie wychowawcze i zapobiegawcze wobec niego.

III. Odnośnie czynów przypisanych oskarżonemu w punktach 3, 4 i 6 zaskarżonego wyroku.

Jeżeli chodzi o czyny przypisane A. Ś. (1) w punktach 3, 4 i 6 zaskarżonego wyroku, to Sąd Apelacyjny dopatrył się takich uchybień, które skutkowały uchynieniem tego wyroku w tym zakresie i przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Po pierwsze, czyniąc ustalenia faktyczne odnośnie czynu przypisanego A. Ś. (1) w punkcie 3 zaskarżonego wyroku (zarzut XXVIII aktu oskarżenia), Sąd Okręgowy przyjął, że „za pomocą innych nieustalonych członków grupy przestępczej w nieustalonej dacie, miejscu oraz bliżej nie ustalonych okolicznościach dokonał usunięcia tabliczki znamionowej tego pojazdu oraz dokonał jego przeróbki poprzez wyposażenie tego pojazdu w konsolę, tapicerkę dachu i drzwi oraz obu foteli faktycznie pochodzących z samochodu marki V. (...)” (s. 24-25 uzasadnienia), a który miał być skradziony w dniu 14 października 2008 r., nadto umieścił w tym pojeździe instalację gazową pochodzącą ze skradzionego w dniu 15/16 lipca 2009 r. samochodu marki S. (...). Oszustwo popełnione w tym przypadku przez oskarżonego miało właśnie polegać na wprowadzeniu pokrzywdzonego A. J. w błąd „co do legalności” wymienionych elementów wyposażenia samochodu. Postawienie takie tezy niewątpliwie zobowiązywało Sąd I instancji do wykazania, że A. Ś. (1) miał wiedzę co do tego, iż wspomniane wyposażenie pochodzi ze skradzionych pojazdów. Tymczasem na stronie 74 uzasadnienia zaskarżonego wyroku, Sąd ten wskazał, że podstawą takiego ustalenia było to, iż oskarżony odmówił podania okoliczności, w jakich wszedł w posiadanie samochodu marki V. (...) numer rejestracyjny (...). Z takim sposobem rozumowania nie sposób się zgodzić. Otóż, zgodnie z art. 74 § 1 k.p.k., oskarżony nie ma obowiązku dowodzenia swej niewinności ani obowiązku dostarczania dowodów na swoją niekorzyść. Z kolei z art. 175 § 1 k.p.k. wynika, że oskarżony ma prawo składać wyjaśnienia, ale może jednak bez podania powodów odmówić odpowiedzi na poszczególne pytania lub odmówić składania wyjaśnień. Odmowa składania wyjaśnień, czyli prawo do milczenia jest zatem jednym ze sposobów, w jaki oskarżony (podejrzany) realizuje swoje prawo do obrony (art. 6 k.p.k.), dlatego też nigdy nie może być poczytywana jako okoliczność obciążająca, a w szczególności jako okoliczność pozwalająca ustalić jego sprawstwo (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 września 1977 r., V KRN 176/77, OSNKW 1/1978, poz. 7). Nie można zatem żądać od oskarżonego, aby przedstawił swoje alibi i w konsekwencji wyciągać niekorzystne dla niego wnioski, gdy tego nie uczyni (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 grudnia 1971 r., Rw 1260/71, OSNPG 1972, Nr 4, poz. 77; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 marca 1973 r., V KRN 591/72, OSNKW 1973, Nr 9, poz. 108; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 lutego 1981 r., II KR 10/81, Nr 7-8, poz. 38 oraz T. Grzegorzczak, Kodeks postępowania karnego, Komentarz, Kraków 1998, str. 356, teza 4 do art. 175 i P. Hofmański, E. Sadzik i K. Zgryzek, Kodeks postępowania karnego, Tom I, wydanie 2, Warszawa 2004, s. 728, teza 8 do art. 175). Postąpienie wbrew tej regule stanowi naruszenie art. 6 k.p.k., art. 74 § 1 k.p.k. i art. 175 § 1 k.p.k.

Po drugie, identycznym argumentem, tj. odmową wskazania okoliczności, w jakich A. Ś. (1) wszedł w posiadanie samochodu marki S. (...), Sąd Okręgowy posłużył się wykazując jego świadomość, co do tego, że pojazd ten pochodził z przestępstwa i miał „nielegalne” oznaczenia identyfikacyjne – punkt 4 zaskarżonego wyroku (zarzut XXIX aktu oskarżenia). Tak więc w pełni zasadne jest odwołanie się do wywodów przedstawionych wyżej, które potwierdzają naruszenie przez Sąd I instancji art. 6 k.p.k., art. 74 § 1 k.p.k. i art. 175 § 1 k.p.k. Nadto, w przypadku tego czynu, Sąd Okręgowy nie wykazał, na czym oparł, zawarte w opisie przestępstwa, ustalenie, że oskarżony „wiedział”, iż przedmiotowy samochód „został uzyskany w wyniku kradzieży z włamaniem” i to dokonanej „w dniu 1/2 grudnia 2009 r. na szkodę H. K.”. Od tego ostatniego czynu Sąd Okręgowy uniewinnił A. Ś. (1) z uwagi na niedopuszczalność wykorzystania dowodów uzyskanych z tzw. wtórnej kontroli operacyjnej.

Po trzecie, odnośnie czynu przypisanego A. Ś. (1) w punkcie 6 zaskarżonego wyroku (zarzut XXXI aktu oskarżenia), Sąd Okręgowy uznał, co wynika z opisu przestępstwa, że miał on świadomość, iż zamontowany w samochodzie marki S. (...) (numer rejestracyjny (...)) silnik został „uzyskany ze skradzionego w dniu 5 grudnia 2009 r. w Republice Federalnej Niemiec samochodu marki V. (...)”. Wyjść trzeba od tego, że z uzasadnienia zaskarżonego wyroku nie wynika, jaki konkretnie dowód przemawia za tym, iż A. Ś. (1) wiedział, że w dniu 5 grudnia 2009 r. została dokonana kradzież w/w samochodu na terenie Republiki Federalnej Niemiec i że silnik z tego pojazdu został zamontowany w samochodzie S. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Wątpliwości co do sposobu rozumowania Sądu I instancji pogłębiają się, gdy weźmie się pod uwagę to, że na stronie 76 uzasadnienia stwierdzono, iż oskarżony miał świadomość, że rzeczony silnik „był uzyskany za pomocą czynu zabronionego, tj. kradzieży z włamaniem dokonanej w dniu 8/9 września 2010 r. we W. na szkodę G. K.”. Trudno więc dociec, z której z tych dwóch kradzieży Sąd Okręgowy wywodzi świadomość A. Ś. (1) co do przestępnego pochodzenia silnika, tj. czy z tej popełnionej na terenie Republiki Federalnej Niemiec, czy z tej popełnionej we W.? Poza tym ustalenie, że A. Ś. (1) wiedział o przestępnym pochodzeniu silnika Sąd Okręgowy wyprowadził również z „okoliczności związanych z wcześniejszym nabyciem samochodu przez

S. D.” oraz „z odmowy wyjaśnienia przez oskarżonego okoliczności związanych z kwestią tego silnika” (strona 76 uzasadnienia). Takiego sposobu argumentacji nie można zaakceptować. Mianowicie Sąd Okręgowy poprzestał li tylko na wskazaniu, że za świadomością A. Ś. (1) odnośnie przestępczego pochodzenia silnika przemawiają okoliczności wcześniejszego nabycia pojazdu przez S. D.. Nie wskazał o jakie konkretnie okoliczności chodzi i dlaczego miałyby one przemawiać za takim ustaleniem. Brak jest jakiegokolwiek logicznego wyводу w tym zakresie. Nadto i w tym przypadku Sąd Okręgowy „odmowę wyjaśnienia” potraktował na niekorzyść oskarżonego, o czym była już mowa przy okazji omawiania przestępstw, o których rozstrzygnięto w punktach 3 i 4 zaskarżonego wyroku.

Reasumując, ustalenia Sądu Okręgowego odnośnie do przestępstw przypisanych A. Ś. (1) w punktach 3, 4 i 6 nie są wystarczająco umotywowane. Poprzestano na autorytatywnych stwierdzeniach, bez przytoczenia stosownych i przekonujących wywodów na ich poparcie albo odwołano się do niedopuszczalnych argumentów (negatywne skutki dla oskarżonego wyprowadzono z tego, że skorzystał on z prawa do milczenia) albo też argumenty te były sprzeczne wewnętrznie (która z dwóch kradzieży była ostatecznie powodem ustalenia świadomości oskarżonego co do przestępczego pochodzenia silnika).

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny uchylił zaskarżony wyrok co do czynów przypisanych oskarżonemu w punktach 3, 4 i 6 oraz rozstrzygnięcia z tymi czynami związane, w tym orzeczenie o karze łącznej i w tym zakresie przekazał sprawę Sądowi Okręgowemu w Zielonej Górze do ponownego rozpoznania. W pozostałej zaś części zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Sąd Apelacyjny zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Adwokat A. K. (2) kwotę 1308,40 złotych, w tym VAT, tytułem kosztów nieopłaconej obrony z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

Na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k., Sąd Apelacyjny kosztami sądowymi za postępowanie odwoławcze w części, w jakiej utrzymano w mocy rozstrzygnięcie o uniewinnieniu oskarżonego obciążył Skarb Państwa, natomiast w części w jakiej utrzymano w mocy skazanie za przestępstwo z art. 258 § 1 k.k., na podstawie art. 624 § 1 k.p.k., kierując się względami słuszności, tj. tym, że apelacja obrońcy w znakomitej większości została uwzględniona, zwolnił oskarżonego od ponoszenia tych kosztów.

Rozpoznając sprawę ponownie, Sąd Okręgowy winien przeprowadzić postępowanie dowodowe w zakresie zarzutów XXVIII, XXIX i XXXI aktu oskarżenia (punkty 3, 4 i 6 zaskarżonego wyroku), korzystając w jak najszerszym zakresie z regulacji art. 442 § 2 k.p.k., co winno przyczynić się do sprawnego rozpoznania sprawy. Z kolei wyrok Sądu winien opierać się na całokształcie zgromadzonych dowodów, ocenionych kompleksowo. Ustalenia winny być oparte na logicznej i przekonującej argumentacji – rzecz jasna ustalenia te winny przede wszystkim znajdować oparcie w zgromadzonych i dopuszczalnych dowodach. Skorzystanie przez oskarżonego z prawa do milczenia nie może powodować dla niego żadnych negatywnych następstw i w żadnym razie nie może być podstawą wniosku o jego winie. Poza tym argumentacja Sądu musi być spójna wewnętrznie, czyli wolna od sprzeczności. Ewentualnie sporządzone uzasadnienie wyroku musi spełniać wszystkie wymogi zawarte w art. 424 k.p.k.

Urszula Duczmal Henryk Komisarzski Przemysław Strach